

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 4 * MAJ 1950 * 33. ÅRGANG

MÅNEDENS VERS

FORÅRETS DRØM

*Alt det der sker! Først hæk i brud,
og nu sprang blå syrener ud,
og hvilken vej Du følger,
en duft imod Dig følger.*

*Den vår, Du gik og fabled' om,
som tyste blomsterskibe kom,
stå ikke tryllebundet,
om lidt er alt forsvundet, —*

*men spring ombord og mød den bor
af duft og drøm, for våren dør,
for disse tyste skibe
er blevet røg og stribe.*

Hans Ahlmann

Kære spejdere!

Så er den kommet igen, den gode årstid, hvor det skal vise sig, om I er stuespejdere, der kun på papiret ved, hvordan alting ser ud, og hvordan det i teori skal gøres, eller om I må ud at prøve det allesammen, lytte til fuglekvidder, finde blomster og blade, grave i jorden med jeres hvide vinterfingre og tænde den varme ild til jeres mad og snobrød.

Det er også på denne årstid, man sommetider synes, at Danmark kun er et lille land; det kniber at få plads til alle, at finde et sted, hvor ingen før har trådt, og hvor man må tænde ild, og ikke alle steder må man samle brænde. Den kodriverknold, som man egentlig nok kunne have lyst at grave op og sætte hjem i sin vindueskarm i en

urtepotte, må ikke graves op o. s. v., o. s. v. Så er det, man i stedet for at ærgre sig og sige: Man må heller ingenting! skal se på Danmark som på en have, der tilhører os allesammen, en have, hvor man gerne må lege, men hvor man også gerne vil have, at der ser smukt ud. I en have må man jo gerne plukke blomster til husbehov, — men hvordan ville den ikke komme til at se ud, hvis vi hev enhver smuk blomst op med rode for at omplante den i en urtepotte? Hvordan ville den have se ud, hvor man tændte bål her og der uden omtanke og rev kviste af træer og buske?

Hvis man værner sig til allerede fra man er en fornuftig blåmejse at behandle Danmarks have med omtanke og kærlighed, så vil det meget hurtigt blive en god vane at omgås naturen med fornuft. Det vil gå med den vane som med alle hverdagens andre vaner, spisevanerne, tørre-snavsede-sko-på-måtten-vanen, rydde-op-efter-sig-vanen, — at man ikke tænker over dem mere, man handler bare sådan; det føles f. eks. ikke mere hæmmende på en god appetit, at man ikke spiser med kniv, at man ikke propper al maden i munden på een gang, at man ikke smasker. Man tænker ikke over det mere, som man een gang måtte, da man skulle lære disse ting, og hvor det, som for de voksne syntes legende let, for en lille person kunne være vanskeligt nok.

I lejrlivet, hvad enten det drejer sig om patruljens små sjove ture eller troppens sommerlejr, får man en god øvelse i netop dette at fjerne alle spor, så ingen mennesker kan gætte, at her har en flok spejdere levet deres liv et par dage. Ildstederne er dækkede til, affaldshullerne anes ikke i grønsværen. Kun en firkantet plet med fladt, vissent græs viser i et par dage, at her har der stået et telt.

Jeg ønsker jer en dejlig sommer med gode ture i mark og skov og grønne enge!

Annesofie

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

MAJ

Jeg kender en ung mand, der har oplevet dette at se maj komme.

Vi andre oplever det naturligvis også hvert år bare på en meget mere almindelig måde, og også vi synes, at det er dejligt. Vi glæder os til det måneder i forvejen, og vi nyder det, når den endelig er der, for det er selve sommerens begyndelse. Og netop denne optakt med udspring af blomster og træer, med fuglesang og varme, med sommertøj og højt humør er så henrivende ny og frisk hvert eneste år, så man elsker den højere for hver gang, man oplever den.

Men kan nogen af os huske den ene maj fra den anden? Næppe! Dog, jo, een maj husker vi alligevel frem for de andre, det var den gang, hvor vi første gang var forlovede, hvor blomster og løv duftede dobbelt så sødt som ellers, hvor solen strålede som aldrig før, hvor skoven var yndig og landskabet uendelig stort, hvor regnen var poesi og blæsten dejlig at kæmpe sig imod, hvor selve foråret sang inde i os, så vi ikke vidste, hvad vi skulle gøre af os selv. Jo, og så husker vi den maj 1945, hvor det var, som om det havde været en 6 år lang isvinter, og nu var det endelig forår igen!

Se, det er, hvad vi husker, men ellers skiller den ene maj sig ikke fra den anden.

Hvad var det da for noget mærkværdigt, som den unge mand, jeg begyndte med at tale om, oplevede den gang, han så selve maj komme?

Nu skal jeg fortælle det.

Han skulle være student det år, og han var en flittig og påpasselig ung mand, som langt fra sværmede rundt i overspændt naturføleri. Han var frisk og glad og ligevægtig og vant til at færdes ude året rundt. En af de allerførste morgener i maj havde han stukket et par bøger i lommen og var cyklet ud for at finde en rolig, solfyldt

plet i skoven, hvor han kunne ligge og læse. Det var historie, han skulle repetere, og historie er ikke noget, der på nogen måde står i forbindelse med maj. Historie er hverken særlig yndig eller særlig opbyggelig. Historie handler mest om menneskeværk og ofte om onde menneskers værk. Nå! Studenten fandt sig en solplet inde under en stor og gammel bog i sydsiden af skoven. Anemonerne stod rundt om ham og nikkede let i vinden, skovviolen var allerede afbleget i farven, og skovsyren stod og betænkte sig på at springe helt ud. Bøgeknopperne over hans hoved var vokset de sidste dage og så lidt lysere ud end før, men intet grønt var at øjne deroppe imellem grenene eller ned ad stammerne. Studenten så sig lige om, inden han begyndte på den franske revolution, og han huskede bagefter, at en tanke lige strejfede hans bevidsthed, inden han tog fat, nemlig denne: mon skoven vil være grøn om fjorten dage?

Og så dykkede han ned i læsningen.

Med energi og anspændelse tilegnede han sig bogen. I flere timer var han „borte fra verden“, helt fordybt i arbejdet.

Han vågnede til besindelse ved en sær knitren omkring sig. „Hagler det?“ tænkte han forundret, for sådan lød det nærmest. Men himlen var skyfri som før, bare mere hvid end blå, og solen skinnede stadig, blot mere sløret end før. Så opdagede studenten, hvad „haglens“ var. Det var de små brune knopskæl fra bøgekopperne, der dryssede tæt i hele skoven. De kom dryssende ned på en mærkelig energisk måde, som om de blev kastet ned, de dalede ikke blidt og stille, men ramte skovbundens tørre løv med et lille hårdt smæld, der ligesom sagde: „nu sker der noget, nu skal det være!“

Studenten satte sig pludselig ret op og spærrede øjnene op, han folte sit hjerte banke af spænding og forventning. En fugtig, varm vind kom strygende fra syd og dansede ind gennem skoven.

Den vind var selve maj!

Hvor den havde strøget hen over markerne udenfor skovbrynet, havde de i løbet af et par timer skiftet farve. Safterne var gået i arbejde i hvert eneste lille blad, der var grode i hver eneste lille spire, i hver eneste lille nedtrampet urt. Hvad maj havde strøget henover med sin livskraft, med sin livsvækkende ånde, fik lige med et dybere farve, strakte sig i grokraft og blev tindrende levende.

Studenten lagde sig på ryggen med hænderne under nakken og trak vejret dybt. Han mærkede, at han ganske uforskyldt oplevede et stort eventyr. Som han sådan lå og så op i grenene, opdagede han, at også de var levende. Lige for hans dybt undrende øje vikledes den ene bøgeknap sig mere og mere ud af svøbet og blev til et lille lysegrønt plisseret kræmmerhus, dunet og skært i farven.

I denne middagstime blev skoven grøn.

De brune skæl blev ved at drysse, og de små grønne blade foldede sig ud og dækkede alle grene; oppe i toppen, hvor solen skinnede på dem, lyste de næsten solhvidt.

Studenten måtte lukke øjnene et øjeblik for al den dejlighed. Han mærkede, at en tåre listede sig ud gennem øjenkrogen og gled ned ad kinden, og han skammede sig ikke over det. Og han, der ellers var så moderne og en lille smule overlegen og altid meget sikker på sig selv, han greb sig i at folde hænderne, som da han var en lille dreng, og i erkendelse af sin egen og alle menneskers lidenhed hviskede han:

O, store Gud, jeg lover Dig
for alt, hvad Du har skænket mig,
for hvad mit hjerte fik at banke,
for det, der lever i min tanke,
for hvad mit øje fik at skue
på jorden og på himlens bue.

J. M. W.

Patruljen ser på landsbykirker!

„— og når vi nu holder trit,
kan vi høre deres skridt
ud i landet, de har bygget, og hvor
kirker lyser hvidt.

Og fra bakkens frie top
ser vi målet for vor tro,
at vi selv engang er med at bygge
Danmark op —“

Mange af de spejdersange, vi synger og nynner i det daglige, synger vi for melodiens skyld (og det er desværre i mange tilfælde godt det samme), men så sker det en dag, at man pludselig får øre for ordene, og at man studser ved sig selv, fordi de pludselig fik en mening, som man slet ikke havde tænkt over før. Og jeg kunne tænke mig, at en og anden patrulje på en langtur en dag var standset lidt forpustet af vejret og opstigningen på en bakke og af at synge sangen om „Bakke ned og bakke op“ og pludselig i tan-

ken var studset ved ordene „— og hvor kirker lyser hvidt“, for der dukker de jo op i landskabet den ene kirke efter den anden, og mange netop lysende hvidt i solskinnet. Patruljen har mødt dem på sine ture uden at skænke dem så mange tanker, men oppe fra en bakke med god udsigt ser vi måske ikke mindre end 5 på en gang, og det går op for en, hvor disse kirker hører til i det danske landskab, og hvor meget de kan fortælle den, der har ører til at høre med, om dansk historie gennem hundreder af år.

Måske er det den dag, patruljen får lyst til at tage hjemstavnsmærket. Den forstår med et, at den ved meget mindre, end den troede, den vidste, om den jord, den traver på, om de bygninger, som omgiver den, om den fortid, som skabte den lille by, som patruljen er vokset op i og har taget som en selvfølge.

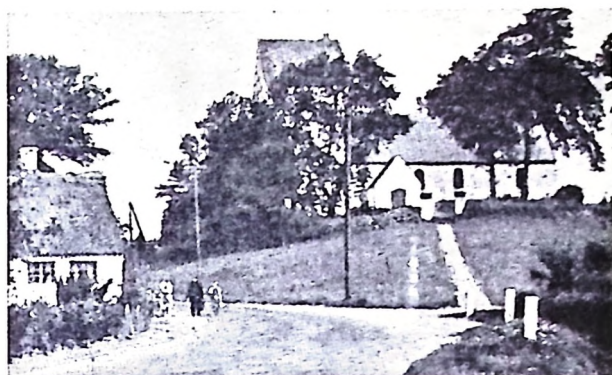
Jeg giver ikke meget for den patrulje, der ikke er nysgerrighed i, den være sig aldrig så rig på duelighedstegn og mærker. Der skal i ethvert groende menneskebarn være det samme instinkt som Rikki-Tikki-Tavis, det lille desmerdyr i Kiplings historie, som altid sagde: Hvad er det? Jeg må hen og finde ud af det!

Der er ihvertfald to værker, som kan give patruljen en værdifuld hjælp, hvor det gælder studiet af gamle kirker, det ene er Trap: Danmark, som vil kunne fortælle enhver nysgerrig alt, hvad hun vil vide om de kirker, der ligger i hendes nærhed, og det andet er Broby Johansens bog om vore kirkers kalkmalerier.

Men for at hjælpe jer lidt på sporet skal jeg fortælle jer lidt om den danske landsbykirke i al almindelighed, sådan som vi alle kender den som noget af det danske landskab. Måske vil en og anden mumle, at man skal sige danske kirker med et vist forbehold, for så vidt som kirkebygningen har sin oprindelse i noget så fjernt som den romerske basilika, men arkitekturen tilpassedes, fandt sin danske form og faldt helt ind i det danske landskab.

Enhver ved fra sin historie, at kristendommen kom til nordnorden med Ansgar, og at Harald Blåtand, som der står på runestenene: vandt al Danmark og Norge og gjorde danerne kristne.

De første kirker var af træ og er selvfølgelig ikke bevaret, og så mange har der måske heller ikke været af dem, for man kan jo næppe tænke sig, at denne massekristning, som er foregået under een konge, har været særlig effektiv. For et folk af vikinger har det nok været mere tilfredsstillende at tænke sig et liv efter døden i Valhal med drabelige slagsmål og vældige ædegilder omkring grisen, Serimner. Der skal et par århundreder til, før de gamle guder afskaffes, og det er da også først et par århundreder efter, at kirkebyggeriet og nu af sten for alvor begynder. Og når man nu tænker på, at størsteparten af vore landsbykirker har deres oprindelse i det 12. århundrede, kan man virkelig forstå, at der var sket noget ganske enestående i vort folks historie. Ikke mindre end 2000 stenkirker er opført i denne tid. Tænk på de få hjælpemidler de havde i forhold til vore dage, tænk på, i hvor høj grad det var et fællesforetagende for et sogn, noget, alle

byggede på, og forstå hvilken energi og åndskraft, der må have ligget bag byggeriet! De færreste kirker er bygget af stormænd eller på deres foranledning, om de fleste ved man, at det var bønderne selv, der rejste deres kirker — og sammenlign det med øjeblikkets byggeri, hvor en menighed i årevis kan tigge penge sammen for at bygge en kirke, og når pengene endelig er der, overlades byggeriet til en arkitekt, ingen drømmer om, at menigheden selv skulle slæbe med stenene og bygge sig et tempel for sit åndsliv. De har på mange måder været stærke de gamle nordboere.

90 pct. af vore landsbykirker er bygget i romansk stil, og 10 pct. i gotisk, det vil sige, at de stammer fra slutningen af middelalderen.

Efter reformationen blev flere kirker nedrevet både i købstæderne og i landsbyerne, men der var dog så megen respekt for kirken blandt bønderne, så megen kærlighed til det, som fædrene havde bygget, at der heldigvis ikke blev revet ned i det omfang, som ligefrem var forordnet i de såkaldte „klemmebreve“ af 1555.

Der blev ikke bygget mange kirker i tiden efter reformationen, når man ser bort fra store byer eller nye byer, hvor behovet kunne vokse for bygningen af en kirke.

I hvilken stil er vore landsbykirker bygget?

Selvom de fleste landsbykirker er bygget i romansk stil, har de senere fået tilbygninger i rent gotisk stilart, kapeller, sakristier. Tårne fandtes heller ikke i den første tid, men er en gotisk, en middelalderlig tilvækst.

Mange romanske kirker er også senere blevet forsynet med gotiske hvælvinger.

De allerfleste stammede altså fra den romanske

tid, var bygget i den såkaldte „rundbuestil“. Man kan ikke alene af vinduernes runding afgøre, om en kirke er romansk i stilen, man må gå ind i kirken og se dens grundplan. Koret er kvadratisk eller nærmest kvadratisk, skibet er rektangulært, koret er smallere end skibet og dets gulv hævet i forhold til den øvrige kirke.

Færre kirker er bygget i *gotisk* stilart, de fleste af disse ligger i købstæderne. Den spidse bue gør sig her gældende både i hvælvingerne og vinduesnicherne. Det høje rum, de tilspidsede buer skal fore tanken opad. Kor og skib går oftest lige over i hinanden. Og for at støtte hvælvingerne er der uden på kirken anbragt stræbepiller.

En ganske speciel stil findes i de såkaldte rundkirker, som Bornholm er bedst forsynet med, men som f. eks. også findes i Bjernede ved Sorø og Horne ved Fåborg.

Hvad er kirkerne bygget af?

De første kirker (bortset fra trækirkerne, som er forsvundet) er bygget af granit, som i Jylland tilhuggedes, men som på Sjælland brugtes utilvirkede, som man fandt dem. Kridtsten er også brugt på Sjælland, og en enkelt kirke, Ribe domkirke, er bygget af vulkansk materiale, som er blevet fragtet dertil af søvejen.

Teglsten er nok blevet brugt ved bygning af nogle købstadkirker og på Lolland-Falster, men har ellers ikke været brugt.

Kirkens indre

Men ikke mindst kirkens indre kan fortælle meget om kirkens oprindelse og om de mennesker, der gennem århundreder har levet her.

I dette århundrede har man fået øjnene op for den værdi, der lå i de gamle *kalkmalerier*, som senere var blevet malet over, og som man nu med stor bekostning søger at få afdækket. De stammer både fra den gotiske og fra den romanske tid. Broby Johansens bog fortæller udmærket herom og giver en god hjælp i forståelsen af den megen symbolik, som var lagt i dekorationerne.

Altartavlerne stammer mest fra den gotiske tid og fra tiden efter reformationen. I mange kirker findes endnu spor af sidealtre.

Døbefontene stammer i de fleste tilfælde fra den romanske tid.

Prædikestolene med deres billedskærerarbejde kommer frem efter reformationen.

I mange kirker vil vi også finde de såkaldte *epitafier*, mindetavler over stormænd, der har skænket kirken rige gaver. De er tidt meget morsomme at studere, dels deres billeder og dels deres indskrifter, som det kan være et helt arbejde at tyde, hvad enten de står på latin eller på gammeldansk grænsende til oldnordisk.

Prøv en gang i patruljen, nu hvor jeres nysgerrighed er vakt, jeres historiske nysgerrighed, at få præsten til at fortælle jer om sin kirke, om dens ælde, dens billedskærerarbejde, dens malerier, hør om, hvordan kirken hærgedes under reformationen, men hvordan den genopstod, hvordan den repareredes, få ham til at vise jer, hvad der stammer fra de helt gamle dage, og hvad der senere er tilbygget. Og sammenlign årstallene med dem, I husker fra danmarkshistorien, og regn ud: det skete i min tip-tip-tip-tip-tip-oldefars tid, — hvem var han? hvad arbejdede han med? jeg er hans efterkommer — men var der noget, han og jeg har fælles?

Og til sidst går I en tur op i tårnet og ser på de store klokker, og I ser ud af glamhullerne ud på bakker og marker og fjerne gårde, pytter med blå vand og tunge skove. I behøver ikke at snakke så meget om det, men her står I, en lille familie i den store familie Danmark, og hvordan skal den historie se ud, der skrives om jer om hundreder af år?

Annesofie

***** POST BOX *****

Jeg har liggende mange breve fra *Amerika*, de fleste brevskrivere er i alderen 9–13 år, nogle sender fotografier med, en endogså 4 billeder af sig selv fra ½ års alderen til 13!

Nok et brev fra Philippinerne.

En svensk spejder på 20 år.

Flere englændere.

Hvorfor har I svigtet Holland? og er der virkelig ingen, der tør kaste sig ud i det franske i korrespondance med Belgien og Frankrig?

3 gifte amerikanske førere ønsker at komme i forbindelse med danske førere og at skaffe forbindelse mellem deres troppe og danske.

Skynd jer, det er synd for alle disse kammerater, at de skal vente så længe på at komme i forbindelse med jer.

Blå og grønne synger sammen

Ja, så er vi her igen, og nu er der kun 12 dage til vores koncert, som I naturligvis kan huske fra april-numret.

Dette er blot for at minde jer om denne store begivenhed, der finder sted d. 12. ds. i K F U K's festsal, og vi håber at se og høre nogle sangglade spejdere denne aften.

Det skal jo ikke være jer, der skal høre, men I skal også prøve at synge med.

Kan I huske melodien af „Han-Fromse“ i februar måned. Der er det lykkedes os at få fat i den bedste danske tekst, som vi så vil synge; vi er alle meget spændt på resultatet.

Forhåbentlig bliver der stor tilslutning denne aften.

Alle er velkomne.

På gensyn den 12.

K F U K /Bob

D D P /Kix

Billetterne fås på depoterne

Amerikanske pigespejdere i arbejde

På billedet ovenover ses et par amerikanske pigespejdere, som arbejder på en stor opgave, som ikke mindre end 1 million amerikanske pigespejdere har påtaget sig, idet de har sat sig for at samle skoleudstyr til nødstedte skolebørn i Europa. De samler blyanter, viskelæder, kollegiehæfter, farveblyanter osv. og lægger dem i selvgjorte skoletasker

Kryds-og-tværs-opgaven i februarbladet

Der er trukket lod mellem de rigtige løsninger af kryds-og-tværs-opgaven.

„Glade spejderdage“ blev vundet af Neel Rose, Hol-lænderdybet 22, Kbhvn. S.

Brødstrup trop har haft en fin fest og sender os dette billede af blåmejserne i deres brogede dragter

Spejderminder

Patruljelejr! Hvor er det egentlig længe siden, man tilhørte det lille samfund med det ubrydelige kammeratskab; man er blevet ældre, har fået større ansvar, mere adstædighed og mindre tid til at boltre sig i spejderlivet.

Men der var faktisk engang, hvor man var en lille patruljefører med verdens dejligste patrulje. Bedstevendinden var fører for den anden patrulje i provinsbyens lille trop, og hvad var så mere naturligt, end at man drog på eventyr sammen. På alle årstider drog man afsted, trænede, drev, hyggede sig, og hver gang syntes man, at det havde været alle tiders tur. Og dog glædede vi os til den dag, hvor vi fik lov til at drage afsted i lejr helt alene. Endelig en dag kom tilladelsen fra korpset, og da pinseferien nærmede sig, greb vi begærligt chancen. Tænk, vi skulle afsted i en lejr, hvor alt skulle foregå netop, som vi helst ville have det.

Men hvilken skærsild af ældre brødres foragtelige grynt, fædres formaninger, mødres bekymringer og yngre søskendes misundelse gennemgik vi ikke, inden alt var klappet og klart. Vist mest klappet, for klarhed var ikke netop det, der prægede vore planer. Men vi var indstillet på at have det dejligt.

Vi drog til en nærliggende strand og skov; det var under krigen, og der var en slags tremilegrænse for patruljernes færden.

Straks efter ankomsten til lejrpladsen gik vi i gang med de forskellige opgaver, som på forhånd var blevet uddelt. To små spejdere, der skulle kunne tænde bål og vide hvilke træsorter, der var bedst til hvad, drog afsted for at samle brænde og for at tilrettelægge aftenens lejrbrål. To pionerer gik i gang med at rejse lejrflagstangen, og resten prøvede — for de flestes vedkommende for første gang — at rejse de 2 telte. Det lykkedes omsider — ved fælles anstrengelser. Aftenen faldt på, og indhyllet til ukendelighed i tæpper, trøjer etc. samledes vi om bålet, og i alles påsyn viste de to spejdere os, at de forstod at tænde bål. Og så sang vi, mange sange, Gemsernes skjald lærte os nye, overgemsen læste lidt af „The wolf that never sleeps“, og så krøb vi i poserne, og for at gøre alle tilfreds sov ½ gemser og ½ myrer i telt sammen.

Næste dag startede med parade ved en mønsterværdig flagstang. Efter eget forslag fortalte en af pigerne om flaget, hvorefter en anden, der også aspirerede til 3. kl. spejder, hejsede et kolonihaveflag.

Formiddagen tilbragtes med forberedelser til den fore-

stående hike, og straks efter en tidlig frokost drog vi afsted til en lille plads i udkanten af skoven, som vi ved en tidligere patruljetur havde fundet, og som for os var det ideelle sted til holdeplads. Den første opgave for os her var at bygge bivuak til overnatning — et noget voveligt foretagende, for selv om pinsen lå sent det år, kunne natterne godt være temmelig kølige for den slags overnatning, men elementerne var os nådige. Vore bivuakker var for os en træning i at behandle naturmaterialer, og — det var måske den vægtigste grund for os til at bygge dem — så havde vi fra storebrødres beretninger om det vildmandsliv, de førte, når de var på ture, fået lysten til at forsøge den svære kunst for bagefter at kunne prale lidt overfor dem. Det lykkedes, men arkitektoniske me-

sterværker blev de ikke, og jeg tror nok, vi nøjedes med at fortælle, at vi byggede dem, og afholdt os fra at komme nærmere ind på bygningsfinesser etc.

Madlavningen foregik naturligvis også primitivt. Menuen var den vist ikke ukendt: Bøf på spid, stegte kartofler og snobrød!

For de spejdere, der aldrig havde været med til den slags madlavning, var dette et ufatteligt under. Tænk, at der af det røde kød, indpakket i væmmelig vådt indpakningspapir og kun det og lidt pergament til at skærme det fra ilden, kunne blive det lækre måltid, de lidt senere satte til livs. Det var en oplevelse, som de mange gange senere vendte tilbage til i minderne og utallige gange praktiserede.

Dejgen til snobrødene blev rørt og æltet i papirposerne, hvilket faktisk var betydeligt sværere, end vi havde regnet med, da poser på de tider havde tendens til at skilles ad på netop det tidspunkt, hvor man mindst ønskede det, og det skal indrømmes, at et par af de mere hårdhændede måtte gribe til en gummiregnfrakke for at redde den forjættede dessert.

Vi havde nu en lang aften for os til endnu et lejrbrål —

hvor bliver man dog aldrig træt af lejrball, de sange, man synger, har man sunget utallige gange, og alligevel bliver man aldrig træt af dem, ordene får ny betydning for een, og den glæde, man føler ved at synge sammen med gode kammerater, får ens hjerte til at hoppe lidt en gang imellem. De yngste gemser og myrer fik lov til at boltre sig i sketches, gamle kendinge og ny mellem hinanden, og snart var det på tide at komme til „sengs“, endnu en gang noget nyt og spændende. Med velberåd hu havde vi undladt at indvi mødre og andre omsorgsfulde væsener i, hvor luftigt en bolig en bivuak egentlig er!

Trods rigelig frisk luft sov vi som sten, indtil vækku-uret — jo, vor sparsomme bagage rummede et så pro-saisk instrument — vækkede os af vore søde drømme. For det første var det pinsemorgen, hvor solen som bekendt danser kan-kan, og hvem vil gå glip af det, og så rummede vore patruljer ikke mindre end to ornitologer in spe (hvilket skal forstås således, at de håbede ad åre at erhverve fuglekendermærket!), så efter „morgenvask“ og sammenpakning af bagage, destruktion af vore boliger etc. drog vi, forsynede med et par kikkerter, listesko, spidse orer og falkeblæk, ud på fugletur. De, der aldrig har været på sådan en tur, er gået glip af den helt store oplevelse. Måske er man heldig at se sjove fugle, at høre stemmer, som midt på dagen drukner i den almindelige fuglekoncert, og måske er det højeste, man kan drive det til, at se en skovskade brede sine store, brogede vinger ud lige foran een, men så ser man så mange andre dyr, og alene det at se og høre naturen vågne, og som en strålende finale på det hele at se solen stå op, stor og gylden som en appelsin, mens fuglene synger morgensang, er et par timers nattesovn værd.

Tavse og ligesom lidt bedøvede af alt det dejlige, vi havde oplevet i løbet af så kort tid, drog vi tilbage til vor lille lejrplads, hvor vi atter hejsede vort mikroskopiske Dannebrog.

Denne dag stod i dyrenes tegn, så den blev brugt dels til indsamling af dyremærket materiale og dels til at tage gipsspor (burde det ikke være noget, enhver spejder

skulle kunne?). Og med den overbevisning, at vi faktisk havde anvendt meget af tiden til at farte rundt, tillod vi os resten af lejren at tage den med ro, og det behøver slet ikke at være tidsspilde.

Til daglig, hvor man er til patruljemøder, er der så meget stof, der skal nås igennem, og så mange andre interesser, skoler etc., der skal passes, at de 1½ time om ugen knapt er tilstrækkeligt, så en sludredag er ideel i en lejr med forholdsvis få deltagere. Man kommer hinanden nærmere og kommer i diskussion om alverdens problemer, selv de alleryngste, måske endnu lidt forskræmte, får her en chance for at lære deres ældre kammerater at kende fra en helt anden side.

Endnu et lejrball, præget af internationalitet, da en spejder netop var i gang med verdenskundskab og pludselig fik lyst til at fortælle om alt, hvad hun havde læst og lært ved pennevenskab med udenlandske spejdere.

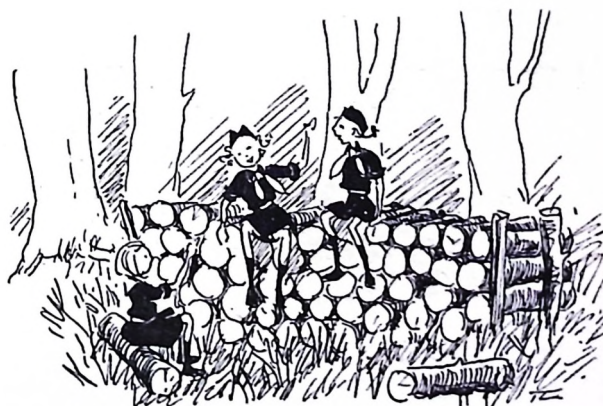
Så kom da den sidste dag i lejren. Er der noget så trist som at drage hjem efter nogle dejlige dage i glade kammeraters lag?

Tænk, hvad man kan nå på så kort tid, hvis man blot er enige om målet for det hele.

Se, da jeg snakkede med Trille, sagde hun: fortæl om en rigtig god tur, sådan en rigtig krible een!

Nu kan man jo forstå krible på mange måder, og hvis Trille med krible mente kolde gys, parykker, der rejser sig, tænder, der klaprer, ja, så er jeg vist kommet på det gale spor. Men krible, er det ikke også den fornemmelse, man føler inden i sig, når man efter sådan en tur — og nu flere år efter — siger til sig selv: Det var nu godt, at Julie slæbte dig med til møde i sin flok dengang — „fordi de havde det så — ja, altså noget så dejligt“.

I. M. Christoffersen

Patulje- HJØRNET

Da jeg kunne tænke mig, at I i patruljen ikke kendte grunden til, at spejdere hilser hinanden med venstre hånd, gengiver jeg derfor en artikel, jeg har fundet i „Sct. Georg“:

Sporger man en spejder eller en gildebroder, hvorfor nuværende eller gamle spejdere altid giver hinanden venstre hånd, når de mødes, vil man sikkert få flere forklaringer. Den gængse er jo, at vi bruger venstre hånd, fordi den sidder hjertet nærmest; nogle mener, at skikken blot i al almindelighed har til opgave at adskille spejdere fra alle andre, altså et slags tegn på frimureri, mens andre anser det for en rent praktisk foranstaltning, idet skikken jo tillader, at man kan stikke på næven, samtidig med at man gør spejderhilsen med højre hånd! — Først nu, 40 år efter spejderbevægelsens fremkomst i 1907-08, får vi den rigtige forklaring på denne fortræffelige skik.

I januar-nummeret af det internationale spejderblad „Jamboree“ har spejderchefen for England og det britiske imperium, lord Rowallan, skrevet en højst interessant artikel om dette emne. Han skriver:

„I sommeren 1946 deltog en ung vestafrikaner ved navn Djabonar i et Gilwell-kursus på Gilwell park. Da camp chief fortalte om spejders skik med at give venstre hånd, oplyste Djabonar, at hans bedstefader, Prempeh, der var høvding over Ashanti-folket, efter hovedstaden Kumasi's fald kom hen til B.-P., der havde ledet kampen, og rakte sin venstre hånd frem mod ham. Baden-Powell rakte ham sin højre, men høvdingen sagde: „Nej, i mit land giver de tapreste blandt de tapre hinanden venstre hånd.“ Der er ingen tvivl om, at blandt de mange forklaringer på, hvorfor spejdere og pigespejdere giver venstre hånd, er dette den sande og den originale.

Da jeg var i Vestafrika i februar og marts 1947, traf jeg Prempeh II, der har efterfulgt sin onkel som Ashanti-høvding. Han er selv spejder og tillige æres-commissioner. Jeg spurgte ham om oprindelsen til denne venstrehåndsskik i hans folk og fortalte ham historien, som jeg havde hørt den. Han udtrykte sin forundring over, at en europæer ikke vidste besked herom. Han sagde, at det var et hemmeligt tegn for en slags ridderorden, der bestod mellem Ashanti-høvdingen og de tapreste og mest fremtrædende af generalerne.

Men denne skik er ikke begrænset til Ashanti-folket, for jeg fandt hos Yoruba'erne i Vest-Nigeria den samme skik, her kendt under navnet Owor Ogun. Ogun er krigernes og jægerens gud, og for ikke så længe siden, da en distriktsofficer i Ibadan vendte hjem fra en vellykket leo-

„Nej, i mit land giver de tapreste blandt de tapre hinanden venstre hånd.“

pardjagt, blev han mødt af en gammel jæger, der hilste ham med et „Owor-Ogun“ og rakte ham sin venstre hånd, hvormed han tilkendegav, at han i officeren så en stor jæger, der var værdig til at indtage sin plads blandt nutidens og fortidens jægere. Også i Ife bruges venstrehåndsskikken mellem høvdingen Oni og underhøvdinger.

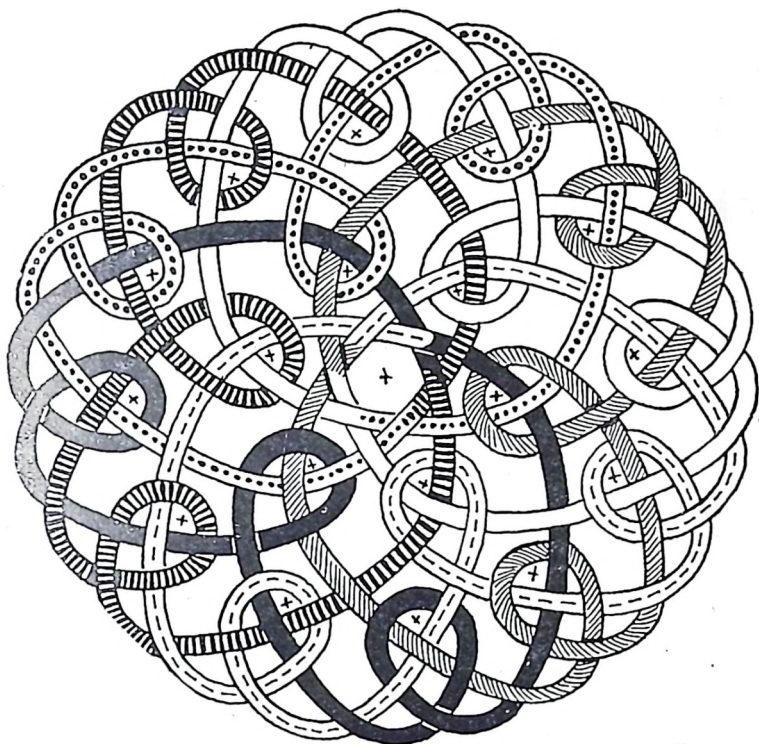
Der er højst sandsynligt andre eksempler at finde hos andre vestafrikanske folk, men det er interessant, at mens venstrehånden hos muhamedanerne er uren, er den hos de højtstående stammer og folk i Vestafrika overalt et ærestegn blandt mænd af ære, en kendsgerning, som først kom frem mange år efter, at det første håndtryk med venstre hånd blev udvekslet, og efter en krig, i hvilken spejdere overalt har vist sig blandt „de tapreste af de tapre“, værdige til at indtage deres pladser blandt „mænd af ære i alle lande“.

Vi ser altså, at det er B.-P., der har indført venstrehåndsskikken blandt spejderne; det er en af hans berømte „små ting“, der sammen med mange andre er med til at give spejderbevægelsen dens særpræg, et særpræg, der i mangt og meget er overført på gildebevægelsen, fordi den har forstået at optage så mange gode spejdertraditioner.

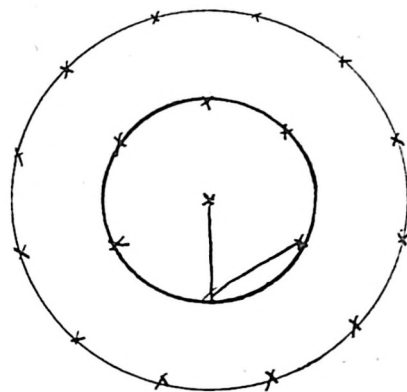
Torben Wolff

Kaja Bundgård, Annemarie Storm — St. St. Blichers trop, Herning. Anne Jensen, Sct. Karen trop, Højby Sj. Helle Jensen, 1. Nyborg. Birte Christensen, Hjørring.

Et stykke skibsmandsarbejde

Denne roset lavet af tovværk er et helt lille kunstarbejde og tillige skærpende for tænkeevnen. Tag et bræt, et stykke tykt pap eller lignende af størrelse som f. eks. „Pigespejderen“'s sider og anbring 18 søm som vist på ovenstående arbejdstegning (slå sømmene i fra undersiden af brættet).

Træk linen rundt om disse søm, sådan som arbejdstegningen viser det, men pas på at få øjerne regelmæssige og lige store.

Hele rosetten, der f. eks. kan bruges som underlag for en bordlampe eller lignende, kan laves af en line, der efter sjette omgang kommer tilbage til det sted, hvor du begyndte, og for at du lettere kan holde rede på parterne, er hver omgang mærket forskelligt på arbejdstegningen.

Du begynder på midten og følger den sorte line, som

går til højre. Når du kommer rundt og ved midten krydser under den første part, er en omgang lagt. I næste omgang følger du den tværstribede line, derefter den punkterede, så den hvide, dernæste den skraverede for tilsidst at ende med den stiplede line.

Når hele rosetten er lavet, kan parterne fordobles eller tredobles ved ganske simpelt at følge den første part. Lægges rosetten af en mørk line, der senere på hver side følges af en lysere, tager det sig bedre ud, end hvis det hele laves af samme farve.

Efter nogle forsøg vil det sikkert lykkes for dig at få et smukt resultat, og så har du tilmed lært et rigtig pænt lille stykke skibsmandsarbejde.

KFUM-spejdernes blad „Væbneren“

Solen skinner dagen ud

det er næsten sommer!

Tinka og Jens Madsens stud —

elsker engens blomster!

VI OG VORES TROP

V. Sommerlejrplaner

Det er rigtig vejr til at lægge planer for de kommende dage.

Hele troppen sidder i strålende forårssol på en skråning i skoven og gumler på den medbragte frokost, mens sludren går, og man misser mod det uvante klare sollys og nyder det hele. Så langt vi kan se, er der trætoppe og grønt græs, og store strækninger er ganske hvide af anemonesne, fuglene sørger for middagskoncerten, blå røg stiger sindigt op af hvide skorstene midt i røde tage. Himlen er klar blå, nylig fejlet med en riskost, der ligger endnu lidt af den fine hvide sne, som kosten ikke fik med . . . jeg rives pludselig ud af min drømmetilstand af Basse, der altid har haft en meget nøgtern udtryksform. „Sikken smart udsigt, hvad mener I?“ Ja, det mener vi altså også, måske udtrykt lidt anderledes. „Hvor skal vi hen på sommerlejr i år?“ spørger en af de små, og snart er hele troppen i fuld gang med at spørge, og der er meget at spørge om, når det gælder en sommerlejr, for det er jo det, som Paw engang udtrykte sig, man skal leve på hele året. Og det går som så ofte før, når vi spørger, at vi selv får lov til at bestemme det hele. Det er i grunden så dejligt, dette her med selv at måtte planlægge og bestemme det hele, ganske vist ved vi så vel, at det alligevel bliver sådan, som troppens overhoved ønsker det, men foreløbig bestemmer vi altså selv.

Først er der jo tiden, men det er vi selvfølgelig enige om, det kan kun være i begyndelsen af ferien, det har det været så længe, vi kan huske, og det er alle hjemmene indstillet på, det er lettere for dem, der skal rejse videre senere o. s. v. Vanskeligere bliver det, da man kommer ind på emnet beliggenhed. En kender et sted i Jylland, en vil til Fænø og en anden til Brahe-Throlleborg, et par stykker foreslår Himmelbjerget, Gemserne vil til Sønderjylland, Hjortene til Bornholm og Panterne vil helst til Norge. Rikki-Tikki-Tavi kunne tænke sig Skotland, Egernpatruljen er

mere moderate, de foreslår Sydsverige. Bølgerne går højt, vi rejser i tankerne rundt om kloden og oplever vidunderlige og forfærdelige ting, de første i skikkelse af elskværdige, udenlandske spejderkammerater, der inviterer os til te på gamle, frønnede slotte, og det sidste i form af søsyge, manglende teltmateriel, fordi det er gået til en gal by o. s. v., især det sidste har vi en vis respekt for, idet vi en gang for længe siden har oplevet at ligge på en bar græsmark, 17 mennesker i 2 telte (hvoraf det ene var et 2-personers) uden en gryde, en spade eller noget som helst andet redskab. I to og et halvt døgn levede vi vor stenaldertilværelse her, gravede affaldshul, spille vandshul og latrin med potteskår, spiste stegte kartofler og røget makrel og jordbær, og hentede vand i badehætter og krus. Hvert år, når vi nærmer os en lejrplads, og vi andre er forventningsfulde og støjende glade, er lejrens øverstkommanderende bleg, tillukket og sammenbidt af nervøsitet, det skyldes faktisk mangel på tillid til vore hjemlige godstransportmidler, og når man tænker på, at vi så sent som i fjor havde sendt godset til Rønne, men langt om længe fik det opsporet i Allinge, er der vist næppe grund til at antage, at nervøsiteten vil blive mindre i år. Det er selvfølgelig bedst, hvis man kan have det hele med sig, sådan som vi gjorde, da troppen var meget ung og primitiv, øksen og spaden i bæltet, kogekarret på rygsækken og teltet under armen, så er den klaret, og man kan rejse med tog eller på cykel, med skib eller flyvemaskine, ingen menneskelig magt vil kunne vriste tingene fra en. Men man bliver jo med tiden mere fordringsfuld, man skal have det med, og det vil man ikke undvære, og noget helt andet er det allervigtigste.

Det har jo heller ikke formindsket lejrmateriellets størrelse, at hver patrulje nu har sit, men ih, hvor er det meget lettere. Det er da heller ikke et spørgsmål om, hvorvidt vi skal ligge i patruljelejr eller ej, selvfølgelig skal vi det. Og hvorfor? Ja, hvorfor? Nu er det en af de nye, der spørger, og måske også mange andre af landets spejdere, der

aldrig har kendt til andet end til at ligge i samlet tropslejr, og altid har haft det vidunderligt, vil sige: „Hvad er nu det for noget pjat, er det for at gøre det hele mere besværligt, at I holder 6 husholdninger i stedet for een, hvorfor skal I nu til at finde på noget nyt, når det gamle var så udmærket, er det ikke bare for at være kontrære?“

Ja, alle de gamle i vores trop ved hvorfor. Det kom som et led i vores trops udvikling: efterhånden som man bliver ældre og dygtigere, vil man også selv have lov at prøve det hele. Der kom en dag, eller rettere en sommerlejr, hvor man ikke

rigtig var så rare, som man burde være, det er jo desværre, hvad der kan ske. Køkkenholdet, der havde en af de ældgamle som køkkenchef, var ivrigt nok, når der skulle røres i gryderne, medens iveren faldt betydeligt ved kartoffelskrælingen for at nå helt ned under nulpunktet ved „opvasketid“. Det samme var tilfældet med brændeholdet, de havde allesammen lige været efter brænde, og vandholdet rationerede vanddråberne for at „økonomisere med arbejdskraften“, da omtalte „kraft“ hellere ville ligge på langs. Man gjorde i smug vrøvl over, at kartoflerne var så uendelig gamle, at man ikke fik flere jordbær, at kødet var så sparsomt (på grund af de høje priser) o. s. v. Ja, det troede I ikke kunne ske i vores „eksemplariske“ trop, vel? Det troede vi altså heller ikke, selv om vi godt selv er klare over, at vores trop ikke er et hak bedre end andre, vi

indrømmer det bare ikke så gerne, for vi holder så meget af den. Nå, men det var denne meget lidt vellykkede sommerlejr, altså rent arbejdsmæssigt set. Der blev ikke talt så meget om det bagefter, man gik let hen over det, men da tiden nærmede sig til, at vi skulle til at snakke om den næste sommerlejr, tog vores tropsfører bladet fra munden, og så fik vi besked om, at hvis vi ville i lejr igen, så skulle det være på en anden måde, da hun ikke ønskede gentagelse af „ånden“ fra sidste år. Denne gang skulle vi selv pakke det hele, selv rejse op til lejrpladsen, selv indrette vore lejrpladser, lave vor mad, vi skulle selv holde morgenparade, lede lejrballene — kort sagt, nu var det altså vores tur til at vise, hvad vi ville have ud af en lejr. Til at begynde med var vi jo lidt betænkelige ved det hele, men da det kom til stykket, fik vi al den hjælp, vi behøvede, vi fik suppleret vort lejrudstyr op, vi fik hjælp til pakningen, og vi fandt også op til lejrpladsen pr. cykel, tog eller rutebil, og dér stod tropsføreren og tog imod os; vi fik anvist lejrplads, to patruljer lå sammen, da der ikke var mødt så mange fra hver, og så fik vi lov at rode, lige så galt vi ville. Og ih, hvor vi rodede og svinede. Hver patrulje fik en lejrkogebog, og hver dag fik vi udleveret, hvad vi skulle bruge til kosten, og fik at vide, hvad vi skulle lave af den og hvordan, og så prøvede vi. And kogte grynene med øllet til sødgrød og serverede mælken til, det smagte fortræffeligt, hævdede hun. Susan kogte grød til ti dage og tyndede „cementen“ op med adskillige liter vand hver dag, lejrarbejderne blev aldrig færdige, fordi man brugte dem til at fyre med, når man ikke havde andet i nærheden, og de var heller ikke bedre værd. Men vi havde det vidunderligt, det regnede i stride strømme, men humøret var altid strålende. Lejrchefen hjalp os, når vi ønskede det, eller når hun mente, at nu var det altså for galt, men ellers ordnede vi det hele selv.

Her afbrydes jeg i min talestrøm af en forarget tropsassistent: „Det tror I da, hvem tilrettelagde jeres ture og øvelser? Hvem købte ind? Hvem hjalp jer med morgenparaderne og lejrballene?“

„Å jo, det gjorde „lejrstaben“, der bestod af tropsfører og -assistent, æres den, der æres bør,“ siger Susan.

„Ja, det, I præsterede, var i hvert tilfælde ikke særlig rosværdigt; som den, der stod med ansva-

ret, var det en prøvelse, men tænk, hvis Lis Bang var kommet på besøg og havde set den menage, ja, så havde jeg taget en spade og gravet mig ned i jorden af skam.“

Vi mindes og tier. „Men,“ fortsætter hun, der stod med ansvaret, „det var absolut umagen værd, I lærte noget, I lærte at klare jer selv, I lærte, at selv om det øsede ned, kunne det ikke nytte, at I gemte jer i teltene og ventede, at det skulle holde op, så I kunne komme ud i kogerenderne og få tændt op, for tiden gik, og klokken blev 12, ja, den blev både 1 og 2, og det regnede stadig, og så måtte man altså have noget mad, og så fandt man minsandten ud af, at det lod sig gøre at tænde op i regnvejr, ikke Susan?“

„Jo, og næste gang huskede man at have tørt brænde og vand, så man ikke først skulle til at løbe efter det.“

„Kan du huske,“ siger en af Panterne, „at hunden havde ædt vores pølse, mens vi var på hike, fordi vi troede, at vi skulle lægge flueskabet ned i bunden af køkkenteltet, når vi gik fra lejren?“

„Sikken et roderi,“ siger Bob foragtligt, „tænk, at vi var sådan nogle fæ, næ, må jeg så bede om den næste sommerlejr.“

„Å ja, det var en dejlig lejr.“

„Hvordan var den?“ spørger hun, der ikke var med.

„Ja, tænk dig en vidunderlig stor græsmark omgivet af træer på alle sider. Lastbilen svinger

ind med fem patruljekasser. Vi få hver vores kasse og vandrer sammen rundt og finder de patruljepladser, der kan være tale om, bagefter trækker vi lod om dem. Så får hver patruljefører et vist beløb til husholdningen, svarende til spejderantallet, rationeringsmærker og besked om, hvor købmanden bor, hvor slagteren er at finde o. s. v., og så går det løs.“

„Ja,“ afbryder Susan, „og nu havde vi jo lært, hvordan vi skulle bære os ad.“

„Ellers havde vi i det mindst lært det nu,“ siger Klister spagfærdigt. „Vi skiftedes til at holde morgenparade.“ — „Vi var på ture hver dag og på hike i tre dage.“ — „Vi havde nogle flotte lejrpladser, kan du tro.“ Alle er ivrige efter at fortælle om Bornholmslejren, hvor man så så meget, oplevede så meget og lærte så meget.

„Hvordan var planen så for dagen, blev det ikke noget underligt planløst rod?“

„Planløst rod?“ gentager Bamse forarget. „Du kan tro, der var orden i foretagendet. Hver morgen kom der program op, og de faste tider for morgenparade, lejrråd, middag og start på tur, aftenparade og lejrball skulle overholdes, så måtte man selv om, hvordan man ville bære sig ad med det.“

„Ja,“ siger Elna med et fnis, „der var også nogen, der aldrig fik morgenmad før efter morgenparaden, fordi de ikke kunne blive færdige med at vaske sig.“

„Årh, det var kun i begyndelsen,“ svarede den, der følte sig truffet.

„Lejrinspektionen foregik på de forskellige tider af døgnet, sommetider før vi var stået op om morgenen, det var lumskt!“ hævder en fra Rikke-Tikki-Tavi.

„Det var altid vældig spændende, hvem der fik vimplerne på lejrpladsen,“ siger Ingrid.

„Ja, der var en lille konkurrence mellem patruljerne, der bestod i, at der hver dag blev uddelt vimpler, en blå for den bedste teltorden, en rød for den pæneste lejrplads og en grøn for køkkenpladsen, så var der også en, der blev uddelt for dagens opgave, der kunne omfatte alt muligt forskelligt lige fra digtning af sange til wood-craft og præcision,“ forklarer jeg.

„Du roder det hele sammen, det var den røde, der var for dagens opgave og den blå —“ afbryder Stampe.

„Det er da ligemeget,“ siger en af de gamle, „må vi ikke hellere få „Føreren“s mening om lejren; var det en god form eller var det skidt?“

„Det var ubetinget den bedste lejr, vi har haft både lejrteknisk, arbejdsmæssigt og også turistmæssigt, hvis I forstår, at jeg dermed mener, at vi fik set og oplevet så meget af det stykke Danmark, hvor vi havde plantet os. Humøret var upåklageligt og iveren med. Lejrpladserne var i modsætning til året i forvejen velindrettede og ordentlige, der herskede altid tilfredshed rundt omkring, hvor jeg kom og indtog mine måltider, der var ingen, der var utilfredse med, at kartoflerne var gamle, for nu var man interesseret i at få pengene til at slå til og bjerge det eventuelle overskud til patruljekassen. For mit eget vedkommende vil jeg sige, at det var en ferie, og det er vist mere, end man kan sige om tropslejr i almindelighed. Patruljeudstyret, som I denne gang virkelig selv havde pakket hver en

stump af, blev behandlet bedre og blev pakket ned med samme omhu igen den sidste dag. Ja, tænk at bryde en lejr på den måde, jeg havde kun mit eget telt og de få ting, der var fælles, og det var hurtigt puttet ned i en kasse. På slaget 14 stod alle kasserne på det aftalte sted, telte og rygsække stod på stribe, og man kunne i ro og mag slutte lejren med en lille parade, en sang, en kritik af patruljekonkurrencen — og stryge flaget for sidste gang. Ingen forjagethed, ingen skænderier, alt pænt i orden; det var en fornøjelse, og så havde man endda nået at tage solbad og blive vasket ordentligt inden hjemrejsen. Det er et forsøg, jeg ikke er bange for at gøre igen med en så veldisciplineret trop.“

Vi sidder helt lammede under den megen ros. Tinka udstøder et dybt suk. „Ak ja, det var en herlig tid.“

Suk ikke, vi har mange dejlige lejre for os endnu. Hvor bliver den næste?

KAT

Indbydelse til førertræning i Sverige

Sveriges Flickscoutråd har udgivet en nydelig folder med fortegnelse over sommerens førertræninger.

Den er sendt os både af „Sveriges Flickors Scoutförbund“ og „Sveriges KFUK's Scoutförbund“ sammen med indbydelse til at sende to danske førere — en grøn og en blå — til samtlige træninger, arrangeret af disse korps.

Deltagerne må dog selv betale rejse og lejravgift.

De fleste kursus varer 8 dage og koster 35 svenske kroner.

Til et enkelt kursus, „Förberedande ledarkurs“ på Olofsborg i Västergötland fra 12.—20. juni indbydes desuden 3 pigespejdere i 16—18-årsalderen. (Pris 35 svenske kroner).

Ansøgninger om deltagelse bedes indsendt til korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Her fås oplysning om tid og sted for de forskellige lejre.

Da det drejer sig om ikke mindre end 15, ville det kræve for megen plads at give enkeltheder her i bladet.

Sveriges Flickscoutråd

1. 18.7—26.7: Flickscoutledarkurs, Hjelmseryd, Småland.
2. 20.7—23.7: Nordisk Seniorscoutledarsamling, Frustunaby, Södermannland.
3. 24.7—31.7: Kurs för nordiska ledare i särskilt tällt scoutarbete, Frustunaby, Södermannland.
4. 25.7—2.8: Flickscoutledarkurs, Ulvön, Ångermanland.
5. 1.8—11.8: Kurs för utbildning af blåvingeledarinstruktörer, Frustunaby, Södermannland. Pris kr. 55.
6. 5.8—11.8: Blåvingeledarkurs, Frustunaby, Södermannland. Pris kr. 30.

Sveriges Flickors Scoutförbund

7. 27.5—2.6: Blåvingeledarkurs, Dömle, Värmland. Pris kr. 30.
8. 27.5—2.6: Flickscoutledarkurs, Dömle, Värmland. Pris kr. 30.
9. 12.6—20.6: Förberedande ledarkurs för 16-18-åringar, Olofsborg, Västergötland. Pris kr. 35.
10. 13.6—21.6: Patruljedarkurs (Kedjekurs), Frustunaby, Södermannland. Pris kr. 35.

11. 29.6—7.7: Kurs för utbildning av lägerintendant, Frustunaby, Södermannland. Pris kr. 35.
12. 11.7—19.7: Seniorscoutledarkurs, Frustunaby, Södermannland. Pris 35 kr.
13. 31.7—8.8: Lägarteknikkurs, Upplunda, Uppland. Pris kr. 35.
14. 7.8—14.8: Fjällvandring för seniorscouter i de Jämtlandske Fjällan (minimumsalder 18 år). Pris kr. 35.
15. 10.10—19.10: Flickscoutledarkurs, Frustunaby, Södermannland. Pris kr. 35.

Sveriges KFUK's Scoutförbund

16. 17.6—2.7: Scouledarresa till Tyskland och Österrike. Besök i Oberammergau. Rejsen allerede fuldttegnet.
17. 22.6—30.6: Läger för 16—18-åringar, Spaareviken, Bohuslän. Pris kr. 35.
18. 11.7—19.7: Scouledarläger på Gotland. Pris kr. 35.
19. 20.7—28.7: Patrulledarläger, Bölsjö, Småland.
20. 6.8—14.8: Fjällvandring i de lapplandske fjelde. Pris kr. 30. Proviant medføres af deltagerne.
21. 7.8—18.8: Scouledarläger, incl. 3 dages fjeldvandring, Klövsjö, Jämtland. Pris kr. 45.

Og så har vi det godt sammen...

Fortsat historie af Annesofie Hermann

V. „Sølle“

Der var lidt ophidselse over patruljen den dag i skolen. „Trillingerne“ kastede sig i hvert frikvarter ud i voldsomme og vilde lege med at styrte fra den ene ende af skoletorvet til den anden. Lisbeth og Bolette havde forfærdelig travlt med at fortælle hinanden, hvad de havde bedrevet i ferien, det var, som om de slet ikke turde slippe emnet, og Bi og Franciska havde fundet hinanden over det svælg, som ellers er mellem en IV. ml. og en II. ml. i et frikvarter. De borede vantenæverne ned i frakkelommerne, slog kraverne op om ørerne og vandrede frem og tilbage, mens de under alle synspunkter drøftede, hvordan de nu bedst skulle tage den opgave op, de havde påtaget sig: at forvandle den „sølle“ fra I. ml. til et glad medlem af „Bierne“ og derigennem til en frigjort og glad elev i skolen.

De var begge to klare over, at opgaven var svær, men de havde ikke sagt til hinanden, at den måske også kunne vise sig for svær. Der var slet ingen tvivl om, at alle Bierne sluttede op om idéen, at de alle gerne ville være med. Men for dem alle var det, som om opgaven først begyndte i dag, hvor Evelyn skulle med til det første møde. Forberedelserne var forsåvidt gjort af Bi og Franciska. Det var dem, der havde været i hendes hjem for at finde ud af, om sagen overhovedet kunne realiseres. Evelyn var nr. 3 af 2 børn. Hendes far var en mærkelig mand, mange evner havde han fra naturens hånd, men havde aldrig evnen til at holde sammen på noget eller til at holde ud ved noget. Samtidig var han ligesom bidt af en gal opfinder. Når han var kommet godt i gang med et eller andet på en eller anden arbejdsplads, blev han pludselig grebet af en trang til at reformere arbejdet, gøre det anderledes, finde på noget, der lettede arbejdet eller gjorde det bedre. Hvis kollegerne så sagde ham imod eller lo af ham, blev han forfærdelig vred, skummende rasende, kridhvid af forbitrelse og tog enten sit gode tøj og gik, eller kastede sig ud i vældige slagsmål, hvorom der stod gny, og blev så smidt ud. Hans kone, der ikke alene havde oplevet, at han gang på gang var arbejdsløs, men også hjemmefra kendte hans ubændige raseri, når nogen eller noget gik ham imod, var efterhånden blevet aldeles selvudslettende, hele hendes virksomhed gik ud på at fejle ungerne af vejen, gemme dem

og helst sig selv, at der ikke bare i den kendsgerning, at de var til, skulle ligge en grund til ophidselse. Hun brugte troligt uden at knytte de opfindelser, manden havde gjort for at lette hendes husarbejde, selv om det forsinkede hende mange gange dagligt; hun havde ligesom ophørt at bruge sin egen forstand undtagen til det ene at gøre sig så lille og lidet iøjnefaldende som muligt.

Det hørte også til mandens opfindelser, at Evelyn skulle i gymnasieskolen. Hvor andre mennesker kunne være tilbojelige til at sige: drenge skal først og fremmest have en god undervisning, tordnede fader Sølling ud over sit lille familiesamfund, at det var ligegyldigt, hvad drenge lærte, de havde så mange kræfter og ville altid kunne finde arbejde, men pigebørnene skulle have en eksamen, for kvinder havde ikke andet at komme frem i verden med end deres hjerne — hvor skidt den end var. Der var ingen, der turde sige ham imod, og Evelyn måtte skifte skole. Hun havde noget af moderens selvudslettende væsen, hjemme gjaldt det om at holde sig uden for faderens rækkevidde, hun brugte den samme taktik i skolen, det gjaldt om at gøre sig så lidet bemærket i klassen som muligt, så lærerne ikke så en, og i frikvartererne gjaldt det om, at kammeraterne ikke lagde mærke til en; men kammeraterne var som børn kan være det meget ubarmhjertige, drengene var fulde af stiklerier til faderen og hans opfindegriller, og pigerne fnisede af hendes sommetider mærkelige beklædningsgenstande, der var præget af, at ingen turde forstyrre faderen med noget så intetsigende som spørgsmålet tøj.

Da Bi første gang havde været i hjemmet, havde moderen slet ikke forstået, hvad det drejede sig om, dette med at Evelyn pludselig skulle være spejder, men hun havde dog fremstammet et lille forsagt jo. Men Bi havde jo hurtigt forstået, at der var noget urimeligt i kun at tænke på den uniformsmæssige side af sagen til et barn, der mindst ligeså meget manglede en varm vinterfrakke og et par solide sko. Hun var gået i samarbejde først og fremmest med Franciska og derefter med resten af patruljen, resultatet havde været godt, det var en god pakke, der pludselig ved juletid havde ligget hos familien Sølling. Bi og Franciska havde snakket meget om, at det var uretfærdigt overfor de andre søllingske børn, at de kun kunne tage sig af den ene, men det var klart for dem, at den opgave, de havde taget sig på, var stor nok i sig selv, og

at de i første omgang måtte koncentrere sig om den. Om fader Sollings tilladelse var indhentet, eller om han slet ikke anede, at hans datter skulle optages som Bi i bytroppen — ja, det var lidt dunkelt, og man lod være med at granske i det lige i øjeblikket. Det var måske også heldigt, at han for tiden havde noget altnuligmandsarbejde hos en ingeniør langt uden for byen, gik tidligt og kom sent hjem, og måske derfor ikke interesserede sig så meget for familiens gøren og laden som i de arbejdsløse perioder.

Men nu var det altså dagen, hvor Evelyn skulle komme til det første møde, og hvor det for alvor var gået op for patruljen, at det, de ville, var jo mere end at hjælpe en kammerat med varmt vintertøj og en uniform. Det kræver jo et vist mod for det første at gå på tværs af strømmen og tage sig af en kammerat, som ingen andre vil have med at gøre. Dette mod kunne de jo måske nok præstere. Men de forstod i dag mere end nogen anden dag, at det er meget sværere at have det hjerte, at have den takt, der krævedes for, at sagen skulle gribes rigtigt an. Hvad barnet selv følte ved at skulle være spejder, var der ingen, der anede, hun stod som sædvanlig i frikvartererne henne ved gitterporten og stirrede ud på færdselen i strædet.

„Bare Dorthé dog gik i skole her og ikke der pokker i vold ude på landet!“ sagde Bi pludselig, „Dorthé har noget af det, vi andre ikke har; når vi andre er fuld af kruseduller og ikke ved, hvordan vi skal gribe sagen an, går hun lige løs på den med sine store forbavsede øjne og sit store gode hjerte. Men det er da godt, vi har hende i patruljen.“

Hun og Franciska var på deres hurtige vandring i januarkulden nået hen til gitterporten. „Du husker nok, Evelyn, at vi skal mødes i eftermiddag henne i vort lokale? Og du kan også nok huske, hvor jeg fortalte dig, det var?“ sagde hun venligt og lagde sin hånd på ungens skulder. Hun vendte sig lidt forskrækket om og så på Bi med sine fugleungeøjne, så nikkede hun, og læberne formede et uhorligt lille ja. Franciskas hjerne arbejdede under højtryk for at finde et par venlige ord, men de var der ikke, og hun bed sig ærgerligt i læben over sin egen uformåenhed, da skoleklokken i det samme ringede, og alle stilede mod skoledørene.

Bi havde vist nok i sit stille sind håbet, at der ville ske et mirakel, når Evelyn viste sig i uniform. Men der blev hun nu skuffet. Den hang som en sæk. De brune strømper, som var fulgt med i pakken, var øjensynligt blevet taget i brug eventuelt af en anden i søskendeflokken, fløjtesnoren så ud, som om nogen havde moret sig med at binde 5 torv og briketter sammen i en bunke med den, og øverst i det noget forpjuskede hår vippede og vajede en uhyre lilla sløjfe, der changede i farverne, et bånd af den slags, man ser på voldsomme blomsterkurve. Måske var det skuffelsen over, at miraklet ikke var sket, som gav Bi den mærkværdige indskydelse straks at præsentere Evelyn for patruljen med de ord: „Ja, og her har vi så vor

nye patruljekammerat, hun har et langt fint navn og hedder Evelyn, men vi kalder hende „Lyn“, og vi håber, Lyn vil befinde sig vel iblandt os. Skal vi synge en sang?“

Det var naturligvis Dorthé, der trak det lille Lyn hen til sig og viste hende, hvor sangen stod i sangbogen, og så begyndte mødet.

Der skal ikke siges andet, end at patruljens anstrengelser var mange og prisværdige. De var alle hjælpsomme til moderne og på turen. Franciska havde et eget hurtigt blik og små private overvejelser, det var altid hende, der så, om Lyn manglede noget. Det var hende, der en eftermiddag stod i fru Sollings køkken med en regnfrakke og et par gummistøvler og mumlede, at hun var vokset fra begge dele, selv om de nu så mærkeligt nye og ubrugte ud; det var også hende, der på tryllekunstnermanér fik lagt mærkelige ting i lommerne på uniformen, en kam, der dog aldrig syntes at blive brugt, blyanter, papir, en neglenser og andre gode ting. Det var også Franciska, der sørgede for hostesaft, da hun gik og hostede, eller lommestørklæder, da hun havde den vane altid at tørre sin dryppende næse med håndryggen af mangel på lommestørklæders havelse.

Der skal heller ikke siges „trillingerne“ noget på. De kæmpede en alvorlig kamp med sig selv. Det er slet ikke så let, når man kun er 11 år, at have moralsk ryggrad til ikke at være med, når andre driller, det er svært, når man er 3, der altid har haft det godt sammen i skoledagens med- og modgang, i leg og arbejde, at skulle tage en fjerde ind i kredsen. De følte alle, de store naturligvis mest, at de manglede den umiddelbarhed, som var Dorthés styrke. Det var ikke noget, man sådan sagde til hinanden, men hver især tænkte måske nok, at det var ikke så forfærdelig meget forstand, Dorthé med sin evige forbavelse og glade overraskelse over verdens mærkværdigheder havde fået, men at hun havde et hjerte for andre, en omtanke så selvfølgelig og ligetil, at det var beskæmmende, at man ikke selv kunne præstere en sådan hjertelighed. Hvis man kunne sige, at Lyn holdt sig til nogen, så var det vel også til Dorthé. Men egentlig holdt hun sig ikke til nogen, hun gjorde det, hun blev sat til, hvis hun ellers kunne det, ellers så hun på Dorthé, der straks sprang til; på ture sjøkkede hun bagefter og så ned i jorden. Det var umuligt at finde ud af, om hun havde det rart, om hun overhovedet lagde mærke til alle de anstrengelser, de andre gjorde sig, for at hun skulle befinde sig vel.

Franciska sad i sit værelse en dag i slutningen af marts og læste „Feltlægens historier“. Kåre legede måneraket i værelset ved siden af sammen med en dreng, han nærmest havde indfanget og tvunget til at være pilot. Af og til hørtes en stille jamren fra piloten, der ikke havde spor lyst til at tage til månen, og Kåres forsikringer om, at det varede kun et øjeblik at komme ned igen, han kunne godt nå hjem til de pandekager, han skulle have til middag.

Kristine stak sit røde ansigt ind: „Hende, Birthe, har ringet, at hun kommer til the. Hun er en sød pige!“

Franciska lagde bogen, gik hen og kikkede ned i haven gennem vinduet. Der var ualmindelig mange krokus i år. Spurvenc hakkede sammen med solsortene i de gule, men lod de lilla og hvide være. Sært! Smagte de anderledes? Var det den glade farve, de ikke kunne stå for? Det var dejligt at bo på landet frem for på Østerbro, man oplevede årstiderne på en ganske anden måde, — de kom en ved. Det var godt også, at hun blev spejder, for hvem havde hun ellers sluttet sig til i klassen? Hun gik dem igennem allesammen, nej, der var ikke andre muligheder. Og så var der alligevel en angst i hende, et nagende ubehag, når hun tænkte på „Bierne“; var de ved at sprænges på den opgave, hun havde påført dem? Gik det ikke ud over deres fælles selvfølgelige fællesskab, at de havde fået en fremmed fugl iblandt sig. Hendes hjerte blev pludselig så fuldt af bekymring, at hun knapt nok sagde „goddag“ til Bi, da hun kom ind ad døren, men busede lige på. „Jeg har tænkt og tænkt de sidste dage på lille Lyn, vi kan kalde hende det, lige så længe hun lever, men hun er og bliver, ja hun er — sølle. Jeg ved ikke, om vi har grebet det forkert an, men det lykkes ikke for os. Jeg bliver nødt til at tale om det nu, for det er jo min skyld, forsåvidt som det var min idé, at vi skulle prøve at hjælpe hende. Men jeg føler, at også jeg er sølle, og jeg har fornemmelsen af, at du har det lige sådan.“

Hun så spørgende på Bi, som ikke svarede, men så afventende på hende, om hun ville fortsætte.

„Jeg kan se, at „trillingerne“ gør sig umage, så de er lige ved at sprænges, ja det er de, jeg hørte dem skændes i dag — det gør de ellers aldrig. Også vi andre er ved at sprænges af irritation, selv om vi er rare og ikke taler om det. Det er en parodi at kalde den unge et lyn, for hun står jo bare stille. Hun rører sig ikke af pletten. Hun står bare der og stirrer enten på os eller ned i jorden.“

„Du har da ellers hjulpet hende godt, sagde Bi stille, jeg ved da godt, hvor hun får alt sit tøj fra og alt det der.“

„Åh,“ vrissede Franciska utålmodigt, „ved du, hvordan jeg føler det? jeg føler det, som om jeg gør afbigt, fordi jeg ikke har det rigtige sind, fordi jeg ikke har Dorthes sind og evne til at give af mit hjertes overskud i stedet for. Jeg føler det, ja som en slags bestikkelse. Selvfølgelig har hun brug for en varm trøje og den slags — også — men hun har jo brug for meget andet og meget mere, hun har brug for et fristed, et sted, hvor hun ikke er trykket af alt det roderi derhjemme eller af skolen, som hun har svært nok ved at følge med i. Og så sidder vi og er irriterede over hendes uregte hår, hendes snavsede fingre og af, at hendes uniform også ser ud, som om den blev brugt til natkjole, nå ja, det gør den måske også. Hvor er vi sølle, sølle, sølle, — at vi ikke kan hæve os op over det, se stort på det. Enten skal vi have mod til at putte hende i det bad, hun trænger til, eller også skal vi virkelig være

lige glade med lidt snavs. Jeg tænker så tidt på det, min mor sagde ved juletid, om at have sindet til at give. Jeg syntes den gang, det var lidt overspændt, eller jeg ved ikke hvad, men det er rigtigt. Vi har ikke det sind, og jeg ved ikke, hvordan vi skal få det!“

„Det var egentlig det, jeg kom for at tale med dig om,“ sagde Bi, „det er, som om patruljen ikke holder sammen, som vi har gjort det før. Vi tør ikke se hinanden i øjnene, eller vort nederlag er det måske.“

De tav begge, fordi de ikke kunne finde udvej, de havde sat noget i gang, som ikke sådan kunne standses, og hvis det ikke fandt en løsning, ja, så forloftede de sig, og noget af det, de havde været glædest ved, patruljesammenholdet, ville være i fare.

Kristine stak hovedet ind: „Overlægen vil gerne drikke the sammen med jer, der er noget, han vil tale med jer om.“

Franciska undrede sig over, hvad det kunne være. Ilden blussede i kaminen, overlægen var alene, Franciskas mor var ude at male, Kåre var ikke kommet ned fra månen og ventedes først ved middagstid.

„Ja, der er noget, jeg vil snakke med jer to tøsere om,“ sagde overlægen, mens han skænkede sin the. „Det drejer sig om den lille pige, I har taget i jeres patrulje, den lille Sølling med de mange fine navne. Det har vist sig, at moderen er angrebet af tuberkulose, ikke så lidt angrebet endda. Den lille pige i jeres patrulje og en af drengene er også suspekte. Faderen er netop blevet smidt ud dér, hvor han arbejdede, fordi han ville finde på en ny måde at lægge rør på.“

Han så ned i sin the og så ikke sin datters øjne stå kulsorte i et meget blegt ansigt. Er det virkelig så ringe med mig, at jeg irriteres på et sygt menneske? var der noget inde i hende, der spurgte.

„Fru Sølling blev så dårlig, og en nabokone fandt hende og sendte bud efter lægehjælp. Hun fik en blodspytning og blev indlagt. De sagde, at manden teede sig som en gal, da han forstod, at hun skulle på hospitalet, for hvem skulle så passe ham. Men det jeg ville tale med jer om, var jo først og fremmest pigebarnet. Moderen skal foreløbig på hospitalet, de raske børn må vi jo se, om vi kan få anbragt eventuelt på et børnehjem, men de to, som vi ikke er helt sikre på, skal på børnesanatorium ihvertfald et halvt år. Nu er det, jeg vil bede jer tage det som jeres opgave at være nærmeste pårørende til Evelyn, ja. I skal skrive til hende hver uge. Det er jeres opgave at sende hende noget rart, noget at læse i, fortælle om, hvad I oplever. Hendes mor har det jo rigtig skidt, og nu, hvor hun først er kommet på sygehus, er hun klasket helt sammen. Faderen er jo en tosset rad, og han overkommer nok ikke at skrive til sin familie. Og så havde jeg tænkt mig at bede Birthes storebror og hans patrulje om at tage sig af drengen på samme måde, som jeg beder jer tage jer af tøsene. Er vi enige om det?“

„Ja, naturligvis,“ svarede Bi med varme, „det er da en selvfølge.“

Overlægen klappede dem begge opmuntrende på hovedet og gik ind til sit eget.

Franciska og Bi så på hinanden. De havde lidt et nederlag. Deres opgave var ikke blevet ringere — men var der ikke bedre mulighed for at løse den i dens nye form?

(forts.)

* Boganmeldelser *

Karin Michaëlis: „Mor“. 3. oplag. Kr. 11,50. Gyldendal.

Karin Michaëlis havde den store glæde at opleve den interesse, som blev de nye udgaver af hendes erindringsromaner, „Pigen med Glasskaarene“, „Lille Løgnerske“ og „Farlige Famlen“, til del. I forbindelse med optryk af nogle af hendes andre romaner skaffede de hende mange nye venner.

Blandt Karin Michaëlis' værker, der er så rige på menneskekundskab og personlige erindringsbilleder, er „Mor“ en af de smukkeste. Den bygger på minderne fra hjemmet på Thurø, hvor moderen tilbragte de sidste leveår, og billedet af den elskelige gamle kvinde er tegnet med stor omhed og giver udtryk for en datters taknemmelige og dybtfølte hengivenhed.

Bag den gamles lidt tyranniske stædighed, som kommer til udtryk i hendes bestandige småpludren, gemmer sig et kærligt sind, der rummer en varm moderlig omsorg for børnenes færden hjemme og ude i det fremmede. Hendes verden er gået i stå, og hun taler bestandig med et vist gammeltoneagtigt koketteri om begravelse og død, selv om hun elsker livet og soler sig i omgivelsernes deltagende kærlighed. Det er derfor et hårdt slag for hende, da hun ved et tilfælde opdager sandheden om en af sine døtres død, hvis virkelige årsag har været hemmeligholdt for hende.

Karin Michaëlis har, som det er blevet sagt, i „Mor“ nået et af digtningens smukkeste mål: at finde mennesket i menneskene.

*Danmarks populæreste forfatterinde for unge piger
fylder 80*

Valborg Dahl: „Den lille prins“. 3. oplag. Kr. 2,75, kart. 3,75. — „Gitte“. 7. oplag. Kr. 3,85, indb. 5,85. — „Valget“. 7. oplag. Kr. 3,85, indb. 5,85. Gyldendal.

Valborg Dahl, der er fyldt 80, kan se tilbage på et langt og lykkeligt forfatterskab. Sine første digte og små fortællinger skrev hun allerede i 10-års alderen, og da hun var 16, fik hun optaget artikler og noveller i forskellige tidsskrifter og blade. Senere knyttedes hun til „Aarhus Amtstidende“ som journalist.

Det var ret tilfældigt, at hun kom ind på at skrive for børn. Da hendes datter Ada fyldte 10 år og havde fødselsdagsselskab, underholdt Valborg Dahl gæsterne med at fortælle skolehistorier. De gjorde stor lykke, og hun fik lyst til at skrive dem ned og få dem udgivet. Det blev til bogen „Skolepiger“, og nu fulgte den ene fortælling efter den anden.

Valborg Dahl har i årenes løb modtaget utallige beviser på sine bøger popularitet, og oplagstallene viser bedre end noget andet, hvor udbredte hendes bøger er. Ikke færre end 444.000 eksemplarer er vandret over bogladernes diske ud til læsere, som formelig har slidt dem op. Valborg Dahl er i dag Danmarks mest læste forfatterinde for unge piger.

I anledning af 80-års fødselsdagen har Gyldendal trykt tre af Valborg Dahls populæreste bøger op. Den ene er „Den lille Prins“, den indtagende fortælling om prins Rudolf, som keder sig på sin fars fornemme slot, og en skønne dag stikker af fra det. De andre er de to ungpigeromaner, „Gitte“ og „Valget“, der på en sund og naturlig måde fortæller om unge piger, som kastes ud i oplevelser, der modner dem og gør dem til værdifulde mennesker.

Johannes Bech: „Tuvs Norgesfærd“. 2. oplag. Kr. 4,50 hft., 5,75 indb. Gyldendal.

Johannes Bechs historiske romaner for ungdommen har hovedsagelig hentet deres emner fra brydningstiden mellem hedenskab og kristendom, mellem vikingesindet og humanismen. Johannes Bech vil noget med sit forfatterskab. Han hæfter sig ikke alene ved det rent historiske og de bevægede vikingefejder, hvor magtbegæret er det centrale midtpunkt, men han forstår midt i de dramatiske hændelser at understrege kammeratskabets værdi og det gode i menneskesindet. I „Tuvs Norgesfærd“, som nu er udsendt i nyt oplag, følger man hovdingesønnen Tuf Ølmodssøn på hans togt til Norge. Han ledsages på sit langskib af en skare velbevåbnede svende og frigivne trælle fra fædrengården Rysted ved Limfjorden. Blandt bogens personer er Olaf den Hellige.

... og så skal vi også huske at læse „Glade spejderdage“. Af Annesofie Hermann. Ill. af Thora Trille-tegner. Gyldendal.

Maj måned 1950

Det er forår, og dermed er tiden inde til at anskaffe eller forny lejrudstyret til week-ends og lejre:

Praktiske lejrkitler til spejdere

Str. 0, længde 74 cm	18,00
- 1, — 84 -	19,00
- 2, — 94 -	20,00
- 2 A, — 104 -	21,00
- 3, — 112 -	22,00
- 3 A, — 118 -	23,00

Den nye lejrdragt

som består af: nederdel, kortærmet bluse, shorts og trekant, er meget anvendelig til såvel varme som kolige lejrdage. Alt efter vind og vejr kan du bruge shorts og trekant, shorts og bluse, nederdel og trekant eller nederdel og bluse.

Str. 38, længde 94 cm (shorts, livvidde 60—63 cm)	
- 40, — 104 - { — — 65—68 - }	
- 42, — 110 - { — — 70—73 - }	
Pris for alle 4 dele	39,75
Shorts + trekant	14,75
Bluse + nederdel	25,00

Lejrkittel til førere, model I

Str. 42, længde 110 cm	29,75
- 44, — 110 -	30,75
- 46, — 120 -	31,75

Priserne for lejrkitler er alle uden knapper.

Knapper med split	pr. dus. 2,00
Lærredstof til lejrkitler, lyseblåt, salt og peber, 70 cm bredt	pr. m 3,00

Og nu kan du også få bændler med tal, så du kan sy dit divisionsnummer på dine ejendele. Vi har tallene fra 0—9

Rygsække

i mange størrelser og til mange priser har vi på lager:

Spejderrygsæk med stor udvendig lomme	14,50
Rygsæk — jamboretornyster	23,00
— — — med mejs	30,25
Mejsrygsæk, en god, stærk model med 3 udvendige lommer, 2 størrelser	33,00—35,75
Samme model i luksusudførelse	42,50—44,50
Andre modeller	39,85—43,25—58,50
Kit-Kat rygsækken	23,50
— — — med mejs	49,50
— — — randsel	61,35

Tværsæk, korpsets bekendte model, grå med 2 rum med lynlås	12,85
Tværsæk, grå, uden lynlås	7,00
Tværsæk med gennemsigtig kortlomme	12,85

Cykletasker

lys ravndug	pr. sæt 13,85
brune, stærke	pr. sæt 18,85
oilskin	pr. sæt 21,90

Soveposer

Lys uld-filt sovepose — sælges for	20,00
Sovepose, lyseblå, med lama-kroluld, kanalsyet med fodstykke, hovedpude og lynlås	50,50
„Dana“-kapoksovepose, grøn, fugtighedsskyende, kanalsyet	60,25
175 cm lang..... 56,00, med hovedpude	60,25
190 — — 60,50, — —	64,75

Lagenposer	14,85
------------------	-------

Omslag til soveposer

brunt lærred, vandskyende, 70 × 140	11,50
grøn pose med lynlås til „Dana“ sovepose	11,25
gul oilskins pose	11,50

Madrasvår

hessian, god kvalitet	9,75
-----------------------------	------

Personligt udstyr

Spisesæt

emalje, lyseblåt og mørkeblåt, hjemkommen i gult, rødt og grønt, med emblem, dyb og flad tallerken samt krus	6,65
--	------

Spisebestik

Aluminium, ske og gaffel	1,25
— — 3 dele	3,95
helt rustfrit, 3 dele	6,30—7,00—7,50
Etui til spisebestik	1,40
Sejldugsvandfad	3,50
Sæbeetui, aluminium	1,00—1,25
Tandbørsteetui, aluminium	1,05
Tandbørstekrus, sammenfoldeligt, plastik	1,75
Feltflaske	8,85
Skopudsegrejer i etui	3,65—4,75

Af praktisk køkkenudstyr til lejrbrug kan nævnes:

Patruljekogesættet, 3 alum. gryder med låg — passer ind i hinanden og fylder kun lidt	30,00
Gryder, alum., med ører og låg	15,75—18,75
Pander, stål, 3 størrelser	5,50—6,75—7,95
Kogerist, sammenfoldelig	4,25
— — — samt alt i grydeskeer, køkkenknive, børster m. m.	
Lejrkogebogen F. D. F.	2,00

Telte

Det betaler sig at købe telte hos en fagmand. Depotet har gennem mange år forhandlet telte og gennemsøgt de fleste kvaliteter og modeller, så her går du ikke forgæves, — du får de rigtige telte til de rigtige priser — og teltene er syet af fagfolk. Se størrelser og priser i pris-kataloget — eller skriv til

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpsskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 2. maj 1950

42002